

D ů v o d y:

Srovnale s důvody, uplatněnými již při rozvrhovém roku, napadá stěžovatelka správnost výroku, jímž byl převodní poplatek, vyměřený z prvního příklepu exekučně prodané nemovitosti, přikázán k zaplacení v přednostním pořadí, ačkoliv tento příklep pozbyl opětovou dražbou účinnosti. Tvrdí, že poplatek ten neměl být vůbec vyměřen, poněvadž nedošlo ku skutečnému převodu majetku, a když již byl vyměřen, že za něj ručí jenom první vydražitelka Marie Š-ová osobně. Podle §u 9 popl. novely ze dne 18. června 1901, čís. 74 ř. zák. a § 6 popl. zák. z 9. února 1850, čís. 50 ř. zák. nepřísluší však soudům právo zkoumati, zda byl poplatek vyměřen právem, či neprávem, rozhodnutí o tom jest vyhraženo úřadům finančním, po případě nejvyššímu správnímu soudu. Také o odepsání vyměřeného již poplatku z důvodu, že se smluvený převod majetku neuskutečnil, ať již na žádost stran (výnos min. fin. z 27. dubna 1858, čís. 22.913) nebo z úřední moci (výnos min. fin. z 26. září 1884, čís. 22.870), rozhodují výlučně úřady finanční. Soudy mohou při rozvrhu nejvyššího podání přihlížeti jenom k možnosti, že poplatek bude odepsán, což rekursní soud také učinil, odkázav odpor stěžovatelky na pořad správní za současného udělení jednoměsíční lhůty. Byl-li však, jak o tom není sporu, převodní poplatek z prvního příklepu předepsán právoplatně, pak požívá podle §u 72 popl. zák. zákonného zástavního práva na vydražené nemovitosti s předností přede všemi soukromými pohledávkami, a byl rekursním soudem přikázán v přednostním pořadí právem. Názor, že vyměření poplatku nemá účinnosti vůči stěžovateli, poněvadž jemu nebyl platební rozkaz doručen a on se nemohl proti němu ve správním řízení brániti, nemá ani v poplatkovém zákoně ani v exekučním řádě potřebné zákonné opory. Podle §u 72 popl. zák. není přednostní zástavní právo poplatku vázáno na tuto podmínku. Dlužno ovšem zástavním věřitelům přiznati právo na soudní rozhodnutí podle §u 216 čís. 2 ex. ř., zda právoplatně předepsaný převodní poplatek má přednostní pořadí, ale tuto otázku nelze, jakmile jest jisto, že poplatek byl vyměřen z převodu nemovitosti, exekučně prodané, podle §u 72 popl. zák. zodpověděti jinak než kladně. Důsledky, které stěžovatel činí z § 5 cis. nař. z 19. března 1853, čís. 53 ř. zák. jsou bezpředmětné, neboť tento zákonný předpis byl zrušen §em 10 poplatkové novely z roku 1901.

Čís. 5738.

Pouze stát, nikoliv i dlužník jest oprávněn uplatňovati, že exekuce jest podle dvorského dekretu ze dne 21. srpna 1838, čís. 291 sb. z. s. nepřipustnou.

Pro exekuci na odbytne podle §u 16 nařízení ze dne 21. října 1922, čís. 305 sb. z. a n. platí předpisy zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n.

Ku vydobytí pohledávky 4.206 Kč 46 h byla pr v ý m s o u d e m povolena vymáhající věřitelce exekuce zabavením odbytného, příslušejícího podle §u 16 nařízení vlády ze dne 21. října 1922, čís. 305 sb. z. a n. dlužníku dle rozhodnutí Státního pozemkového úřadu penízem 10.000 Kč, a příkázáním zabaveného odbytného k vybrání až do výše vykonatelné pohledávky vymáhající věřitelky bez újmy práv nabytých dříve třetími osobami.

R e k u r s n í s o u d k rekursu dlužníka exekuční návrh zamítl. D ů v o d y: Odbytné dlužníka podle §u 16 nařízení vlády ze dne 21. října 1922, čís. 305 sb. z. a n. nenáleží k předmětům, ohledně nichž dle čl. IX. uv. zák. k ex. ř. exekuce jest obmezena, a také nařízení (§ 2) odlišuje toto odbytné, nazývající je odškodněním za ztrátu dosavadního zaměstnání na rozdíl od zaopatření, není tudíž toto odškodnění, jak v rekursu se tvrdí, zaopatřením a tudíž nárokem nezabavitelným. Správné jest však tvrzení rekursu, že dle dvor. dekr. ze dne 21. srpna 1838, čís. 291 sb. z. s., jenž exekučním řádem nebyl zrušen, nepřipouští se zabavení pohledávek ještě nelikvidních a u veřejných pokladen ještě nepoukázaných. Dokud plat nebyl poukázán, není pokladny ku placení povinné. Z návrhu také není ani patrné, která pokladna odbytné toto vypláceti bude, ani že byla již výše jeho stanovena a že bylo již k výplatě poukázáno a tedy jest splatno. Ze sdělení Státního pozemkového úřadu ze dne 20. října 1925 naopak je patrné, že tento úřad teprve nyní poukazuje toto odbytné ve výši 7.123 Kč okresnímu soudu, aby, co zbývá po srážce obstavené částky, bylo vyplaceno dlužníku. Nebylo tedy toto odškodnění v den podání exekučního návrhu ještě ani poukázáno.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu s tím obmezením, že exekuce jím povolená povoluje se jen do jedné třetiny tam blíže uvedeného nároku tak, že straně povinné musí z toho zůstatí 4.000 Kč volných.

D ů v o d y:

Rekursní soud změnil k rekursu strany povinné povolující usnesení prvního soudu a zamítl návrh na povolení navržené exekuce z toho důvodu, že dle dvor. dekretu ze dne 21. srpna 1838, čís. 291 sb. z. s. jest exekuce nepřípustná, ježto jde o zabavení (obstávku) nelikvidní a dosud nepoukázané pohledávky proti veřejné (státní) pokladně. Tento zamítací důvod nelze uznati případným, neboť obmezení exekuce vyslovené cit. dvor. dekretem stanoveno bylo ze zřejmých ohledů na nerušený a neztížený chod státního účetnictví, tedy jen ve prospěch dotyčného veřejného právního svazu (státu) a může tedy býti uplatněno a k právní účinnosti přivedeno právě jen tím svazem (státem), když tento jako poddlužník z tohoto dvorního dekretu vznesé námitky proti zavedení exekuce na nelikvidní a dosud nepoukázanou pohledávku dlužníka proti sobě nebo některé své pokladně, kdežto straně povinné takovéto právo dle povahy věci naprosto přiznati nelze. Ježto v projednávaném případě se strany povolaného k tomu státního úřadu ani se strany jeho pokladny námitky a odpor po této stránce vzneseny nebyly, neobstojí tento za-

mítací důvod rekursního soudu a jde jen o to, zda odbytné, na něž se vede exekuce, jest, jak povinná strana ve svém rekursu dále uplatňuje, z exekuce vyloučeno proto, že prý dle svého účelu má sloužiti zaopatření zaměstnance na velkém majetku pozemkovém zbaveného služebního místa v důsledcích pozemkové reformy. Rekursní soud správně uznal, že nejde o nárok nezabavitelný. Nejde však ani o nárok volně zabavitelný, neboť, jak z §§ 75 zákona náhradového ve znění novely a §§ 16—18 nařízení vlády ze dne 21. října 1922, čís. 305 sb. z. a n. vyplývá, jest toto odbytné (odškodnění) dle povahy své jednorázovým požitkem zaopatřovacím z důvodu zrušeného služebního poměru, pro jehož vyměření ve stanovených sazbách jest rozhodnou kromě celkové doby služby a její povahy hlavně i okolnost, zda zaměstnanec jest svobodným, či ženatým a které zákonné vyživovací závazky má ke své rodině (§ 17 cit. nař.). Vzhledem k tomu podléhá tento nárok strany povinné exekuci, avšak jenom s obmezením, které zákon v příčině takovýchto zaopatřovacích požitků stanoví (§ 299 ex. ř.). Přicházejí tu ve zřetel zejména předpisy zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n., dle nichž jest exekuce přípustna pro obecné pohledávky jen do jedné třetiny s obmezením, že dlužníku musí zůstatí volných 4.000 Kč, pro pohledávky výživného příslušející věřiteli ze zákona do dvou třetin s obmezením, že dlužníku musí zůstatí 2.000 Kč ročně volných, přičemž arciť, ježto jedná se o jednorázové odbytné, odpadá dodatek »ročně« a nedotknutelné minimum počítá se z celkové výše odbytného. V tomto rozsahu jenom mělo býti rekursu povinné strany do povolení exekuce vyhověno a bylo tudíž k dovolacímu rekursu obnoviti usnesení soudu prvního, arciť s obmezením shora blíže dotčeným.

Čís. 5739.

Rozhodnutí samosprávných úřadů o služebních požitcích obecních úředníků není exekučním titulem pro soudní exekuci (§ 1 čís. 10 ex. ř.).

(Rozh. ze dne 9. února 1926, R I 97/26.)

Obecní tajemník navrhl proti obci exekuci ku vydobytí svých služebních požitků. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Jedná se tu o služební požitky, které povinná obec má platiti vymáhajícímu věřiteli jako svému obecnímu tajemníku, tudíž o veřejnoprávní nárok žalobce proti povinné obci, kteréžto platy mu byly přiznány nálezem okresní správní komise ze dne 6. listopadu 1923 a zemským správním výborem ze dne 6. února 1924. Jedná se tudíž o právoplatný nález úřadů správních dle §u 1 čís. 12 ex. ř. Dle §u 1 čís. 12 ex. ř. jsou však rozhodnutí taková exekučním titulem jen tenkrát, když exekuce zákonnými předpisy jest výslovně přikázána soudu. Z ustanovení §u 3 čís. nař. ze dne 20. dubna 1854, čís. 96 ř. zák. lze však dovozovati, že exekuce ohledně platů obecních úředníků náleží politickým úřadům a není výslovného předpisu, že